

Scénář k rozhlasové reportáži – Eva Roučka

1. vstup:

Výtvarnice, sochařka a designérka Eva Roučka se narodila 31. března 1951 v Plzni. Už od malička tíhla k umění a toužila po kariéře sochařky. Proto se chtěla hlásit na vysokou školu uměleckotechnickou. To jí však komplikovala komunistická strana.

8.57 - 9.11

Já sem pořád toužila po vysoké škole uměleckoprůmyslové, kreslit sem dovedla bezvadně, připravovala sem se, jenže, jenže přišel do toho politický profil, že,...

10.01 – 10.16

...za ty talentovky jste mohli mít 20 bodů a za každého rodiče v komunistické straně taky dvacet bodů. Tak si to sečtete, že. Takže já ty zkoušky prostě dělala..sedmkrát.

2. vstup:

Během těchto sedmi let absolvovala kurz na Hollarově střední škole umělecké, kde se naučila spoustu výtvarných technik. Poté dělala vedoucí návrhářku v obchodě Jednota, kde vytvářela kresby pro propagandu režimu. Nakonec se jí podařilo s pomocí bývalého třídního učitele dostat na VŠUT.

14.26 – 14.43

Takže já sem se na tu vysněnou školu teda dostala a nebyla sem tam šťastná. Protože ti, kteří mě těch sedm let vzali místo, tam byli. Protekční dětičky, který neuměli namalovat jablíčko, který tam vůbec nepatřili.

3. vstup

Paní Roučka věděla, že tu nikdy nebude moct svobodně tvořit. Rozhodla se proto, že uteče do Francie, ale nikdy nedostala devizový příslib. Nakonec jí pomohl její známý Jarda, který pro ni potvrzený příslib ukradl v práci. Odjela v roce 1975 přes Itálii až do Francie.

21.17 – 21.23

Ted' sem si šahla na tu svobodu..ted' sem viděla, jak ty lidi tam žijou úplně jinak..

4. vstup

Paříž si zamilovala. Dvakrát se ještě vrátila zpátky do Čech, ale po třetí, v roce 1979, už zůstala. Našla si několik přátel, kteří jí pomohli získat práci v oboru.

33.56 – 34.02

Takže já po měsíci sem byla asistentkou na vysoké škole uměleckoprůmyslové.

5. vstup

Francie se stala jejím novým domovem, vybudovala si tam kariéru i osobní život. Vdala se a měla tři děti. Všechno se změnilo až v roce 1989, když spadla železná opona a ona vyrazila zpět do Čech.

40.09 – 40.22

A pamatuju si, že u Mnichova je první cedule, kde je Prag 204 kilometrů, a já začala tak brečet a Adámek, kterému bylo šest, říkal mami co je ti? Já prostě řvala jak tur...

39.28 – 39.38

A teď když sem přijela na tu hranici a ukázala sem náky ty papíry a voni mně řekli dobrý den, můžete jet, tak sem to považovala, jakože trošku sportu ubylo..

6. vstup

Dnes má domovy dva, jeden v Čechách a jeden ve Francii. Svého činu ani trochu nelituje.